

”בסלפת תשובו שבטת ימים...” (ויקרא כ”ג, מ”ב)

מעשה בערבה בישנית ועצובה / לאה נאור

מעשה בערבה בישנית ועצובה שקנאה בכל העצים בסביבה. היא ידעה שקנאה זו מדה נוראה, ונורא לא-נעים כשתמיד מקנאים. טוב, אז מה לעשות עם קנאה שכזאת? אמרו לי אתם אם רק ידעתם.

ממש על-ידה צמח עץ תמר. גבוה, זקוף, יפה, נהדר, כל עלה – מניפה וצמרת יפה. הוא צמח תמרים נהדרים, קטנים וחומים, כל-כך טעימים, לולבים יפים, דקים וזקופים, רק באים קוטפים. על-יד התמר צמח עץ הדר, גם הוא נהדר. אתרוגים נפלאים, הדורים ונאים, ניחוח פזה לא היה מזמן בכל הבשתו. היתה שם גם שדרת הדסים שהפיצה סביבה ריח מקסים. ועוד עצים ירקים, עבים ודקים, שונים ומשנים, גדולים וקטנים מכל מיני מינים. אם אספר עד מחר לא אגמר. אי-אפשר. היתה הערבה כל-כך עצובה. היא חשבה: אלו היה לי פרי מגדים מתנה לילדים. לא אכפת לי שיהיה קטן במיוחד. שישפיק לפחות לילד אחד. היא הצטערה והתחילה לבכות: ”אוי לי. מה אתן לילדים בסכות?”

שמע זאת מלאך העצים בשמים. שמע וצחק וספק כנפים, ואמר: ”אל תבכי ערבה, בעיני את טובה. הצניעות היא גם כן מדה חשובה. מחי את הדמעות מעלעליך הקטנים, בסכות את תהיי בין ארבעת המינים.

וימאז, בסכה היפה, הירקה, במרכז הסכה הנאונה, עם לולב והדס ואתרוג מיחס – שמים גם ענף ערבה.